

Áo Dài Trắng Khăn Quàng Cổ Đen

Tôi dạy học trò con gái, các em đi học áo dài. Tôi thích đứng nhìn áo bay từ cuối một hành lang gió. Tôi thích nhìn ra sân cỏ, các em là những nụ hoa. Tôi thích nhìn trời bao la thấy mây tưởng Thiên Thần lượn. Các em hồn nhiên không vướng chút buồn nào của khói mây...

Có những ngày Thu sương bay trắng thắm núi đồi Đà Lạt, các em áo dài nhý tuyết với khăn quàng cổ lồi lồi, đứng cuối hành lang ngó trời, tôi thấy các em thật đẹp. Không thời nào tôi tha thiết bằng thời đứng cuối hành lang, áo trắng óng ánh nắng vàng, sáng tróng hoa quỳ bên suối, tôi nghe tiếng vang đá cuội, các em đi nhẹ gót hài...

Ôi các em ơi áo dài!

Ôi các em ơi sống khói!

Bây giờ Thầy nói với ai những điều thật tình muốn nói về một Quê Hỷong xa xãm? Có thể không ai động tâm cùng Thầy trở về quá khứ...bởi vì cái sân trường nữ chừ đâu còn nữa cỏ hoa!

Còn chãng là những xót xa, là bài thơ này thất ruột...là tôi đang cầm điều thuốc thả mù che lấp đời trai! Hỡi những bạn bè đã bay về chỗ tận cùng thế giới cho tôi thở dài đợc nói đợc tôi về chỗ lãng quên!

Hỡi ơi các em các em Thầy thật xa rồi Đà Lạt, tại sao xôn hoài con mắt, áo dài hay cánh chiêm bao? Khăn quàng cổ em chiếc nào thất đợc lòng Thầy gan ruột...

Trần Văn Lệ